

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

MOȘTENIREA

THE FAMILY · 14

Moștenirea e de obicei legată de un eveniment mai degrabă dureros decât fericit. Aproape ca și cum viața ar urma o lege dantescă a contrapasului: fiecare preț plătit e răsplătit cu un alt preț.

Și totuși, moștenirea este și bilanțul final al unei ființe umane.

În ea nu se află doar case, conturi bancare, mașini, bijuterii sau bunuri. În ea se află convingeri, coduri morale, principii, loialități, temeri, iubiri și felul în care o persoană a ales să meargă prin viață.

Cei mai mulți oameni lasă în urmă ceea ce societatea recunoaște drept valoros: o casă, ceva economii, un obiect de familie, o amintire.

Alții lasă datorii.

Legea italiană, cu logica ei aparte, le permite moștenitorilor să refuze o moștenire, în anumite limite, atunci când pasivele depășesc activele. E aproape o recunoaștere juridică a faptului că unii oameni consumă totul înainte de a pleca și se duc cu buzunarele goale.

Dar eu nu sunt avocat.

Nu am titluri academice de etalat. Sunt tot omul care a luat odată un patru la limba italiană.

Ce am, în schimb, e experiența. Iar experiența m-a învățat că uneori ea e mai mare decât legea și mai pretențioasă decât mila însăși.

Prima persoană care mi-a lăsat o adevărată moștenire a fost sora mea, Teresa.

Cancerul pancreatic a chemat-o dintre noi la doar șaizeci de ani.

Nu era căsătorită. Nu-și întemeiase propria familie. Frații mei, părinții mei și cu mine eram singurii ei moștenitori direcți.

Abia un an mai târziu, părinții mei au urmat-o, la douăzeci de zile unul după altul.

Ce au lăsat în urmă a devenit o moștenire împărțită între mine și cei doi frați ai mei, gemenii Frega, cu opt ani mai tineri decât mine.

Educație diferită.

Vieți diferite.

Valori diferite.

Așteptări diferite.

Ce a urmat nu a fost ceea ce și-ar fi dorit părinții noștri.

Cel mai puternic a acționat primul. Unul a luat tot ce a găsit. Celălalt a stat și a privit cum apar realități care n-ar fi trebuit să existe niciodată într-o familie.

Patrimoniul valorează aproximativ un milion de euro, între proprietăți și active bancare.

Dar banii sunt partea cea mai puțin importantă a acestei povești.

În fața unor fapte care, după părerea mea, au depășit orice limită a încrederii de familie și a responsabilității morale, nu mi-a mai rămas decât o singură cale: să caut protecție prin sistemul judiciar și să apăr drepturi care nu-mi aparțin doar mie, ci și copiilor mei.

A fost deschis un dosar penal.

Doar acest fapt înseamnă că există probe și că instituțiile au considerat că merită examinate.

Restul aparține justiției, nu mie.

Voi aștepta cu răbdare.

N-am căutat niciodată răzbunarea.

N-am dus niciodată această luptă pentru bani.

Și tocmai de aceea n-am intenționat niciodată să mă constituie parte civilă ca să cer despăgubiri bănești.

Lupta mea nu înseamnă să mă îmbogățesc.

Lupta mea înseamnă să apăr numele Frega.

Refuz să văd numele familiei mele târât prin tribunale, acuzații, lăcomie și distrugere din interior fără să mă ridic pentru ceea ce cred că e drept.

Acel nume a aparținut tatălui meu.

Mamei mele.

Surorii mele.

Și într-o zi va aparține celor care vin după noi.

Banii vin și pleacă.

Un nume de familie rămâne.

Cea mai valoroasă moștenire pe care am primit-o nu s-a măsurat niciodată în euro. A fost responsabilitatea de a purta acel nume cu demnitate.

Durerea, însă, rămâne.

Nu durerea proprietăților.

Nu durerea conturilor bancare.

Durerea absenței.

Durerea pentru oamenii pe care i-am iubit și care nu mai sunt aici.

Uneori mi-i închipui pe părinții mei și pe sora mea stând împreună pe un balcon îndepărtat, dincolo de privirea noastră, urmărind cum se desfășoară dedesubt acest straniu teatru omenesc.

Și poate zâmbesc.

Poate clatină din cap.

Și poate spun:

„Frega tot luptă. Nu se oprește niciodată. A devenit exact omul la care nimeni nu se aștepta.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂